

raade. Det er med Hensyn til Havnetiden her i Kjøbenhavn. Gjennem en Række af Aar har der været ført Klager herover, som det aldrig er faldet Finantsministeriet ind at afhjælpe. Her i Kjøbenhavn er nemlig Toldvæsenets Havnetid kortere end overalt i Provindserne; i Provindserne kan man faae Varer klarerede fra Solopgang til Solnedgang, men her i Kjøbenhavn indskrænktes Havnetiden til fra en Time efter Solopgang til en Time før Solnedgang. Her er den bedste Brug for en lang Havnetid; medens paa de smaa Toldsteder Havnetiden kan være lang nok, er der i Kjøbenhavn, hvor der er meget Arbeide, megen Trang til en længere Havnetid, navnlig for de smaa Skibe. Her ere Bølværkerne nemlig saa knappe, at Skibene ofte maa ligge flere Dage, inden de kunne komme ind til Bølværkerne, og saa snart de ere komne ind til Bølværkerne, er det dem naturligvis meget om at gjøre at blive hurtigt expederede. For de større Skibe har det Mændre at sige, da det dog kan tage flere Dage for dem, inden de blive expederede, men for de smaa Skibe, som hurtigt kunne blive færdige, kan en à to Timer være afgjørende. Det falder imidlertid ikke den høitærede Finantsminister ind at foretage nogen Forandring i saa Henseende, skjøndt det er en Forandring, som synes at maatte paatvinge sig af sig selv; men for det Arbeide, som ligger udover den engang bestemte Havnetid, maa der gives ekstra Betaling i Form af Diæter. — Da jeg nu berører Havnesfordlene, vil jeg med det Samme gjøre opmærksom paa en anden Sendrægtighed, som har fundet Sted der — den hører naturligvis under Indenrigsministeriet — det er Maaden, hvorpaa Sagen med Havnebanen er fremmet. Sffor blev der af det ærede Medlem fra Nørre-jundby (Suel) — jeg ser ikke, om han er tilstede, — ved Finantslovens 1ste Behandling klaget over, at det Havnespor, som er lagt ved den nye Christiansgade, var saa ualmindelig slet, at Vognene gik itu derpaa. Senere har der været klaget fra Bognmandsforeningen og ogsaa fra Private, og efter hvad der er meddelt mig, er der adskillige Vogne, som ere gaaede itu derpaa. Sporet er saa slet lagt, at, hvis det var lagt af Private, vilde Politiet for længe siden have forlangt det omlagt. Jeg har ikke kunnet finde Svar af den høitærede Minister paa denne Klage, jeg erindrer ikke, om den høitærede Minister dengang gav Udfigt til, at det vilde blive forandret, men efter hvad der nu er meddelt mig af Personer, som have med Havnen og med Kjørsel der at gjøre, er Tilstanden absolut usforandret, der er Intet slet. Jeg siger udtrykkeligt, at det er

Noget, som jeg ikke fremdrager, fordi jeg venter, at det vil blive anderledes. Jeg er overbevist om, at der vil aldrig blive lagt et andet Havnespor dernede.

Det høitærede Ministerium forsvarede ikke sin Politit, og det finder jeg fuldstændigt naturligt. Det høie Ministeriums Politit kan man føre, men man kan ikke forsvare den, og ethvert Forsøg paa at forsvare den vilde ikke blot blive urmeligt, men vilde ligefrem være strafbart. Jeg finder det ganske i sin Orden, at Ministeriet ikke vil indlade sig derpaa, men at det sidder ganske roligt og hører paa, at man hver Dag fra alle Sider finder dets Politit umulig, og at det lader den Sag ligge i Erkjendelse af, at den ikke kan forsvares. Derimod kan jeg ikke fritage Ministeriet for Ansvar i den Politit, som det efterhaanden er kommet til at give Navn til, og derved tænker jeg paa den Politit, som dets Venner have sat i Gang i Sommer omkring i Landet, og i saa Henseende vil jeg navnlig tillade mig at gjøre opmærksom paa den Ugenertighed, hvormed Ministeriets Venner i Sommerens Løb, navnlig i Begyndelsen af Sommeren, søgte at give den politiske Kamp Karakteren af at være et Forsvar for Kongen og hans Ret mod Angreb fra republikaniske Tendentser eller fra et Parti, der ikke agtede Kongens Ret. Det burde Ministeriet, finder jeg, have slaaet ned strax; thi at det er en faktisk urigtig Etikette, man der kæmpede under, tror jeg Alle dog ere enige om, og blev man ogsaa efterhaanden enig om paa Møderne. Det gif en Tid, men saa traf man sig tilbage derfra, og den faktiske Urigtighed i saa Henseende har man saaledes selv berigtiget, men det forekommer mig, at Ministeriet burde holde sig for godt til saaledes at lade Kampens virkelige Gjenstand dække ved en saadan Skynd frem af Kongemagten som et Slags Stjærnbræt for sine politiske Meningsfæller, der maaske ikke ere saa glade ved at skulle vedkjende sig, hvad det virkelig er, det dreier sig om. Det er ikke slet, og det undrer mig ikke; thi vi have fra Tid til anden, naar det var ilde med Ministeriets Politit, set det samme Middel benyttet fra dets Venners Side, og det er aldrig faldet Ministeriet ind at nedlægge Indsigelse derimod. Det lader ikke til at genere Ministeriet, at der skal opstaa Kamp om Kongedømmet heri Landet, istedetfor at det i Virkeligheden er en Kamp om et Ministerium, som vi ikke betragte som egnet til at regjere.

Jeg gaar derefter over til at omtale den anden Del af Ministeriets Virksomhed, nemlig dets Virksomhed overfor dets Embedsmænd eller dets Kontrol med Embedsmændene. Der er to Sager, som maa optage